

Vindecarea slăbănogului – Marcu 2,1-12

Am văzut cum Domnul a fost prezentat oficial și cum a intrat în lucrarea Sa publică de vestire a Evangheliei. El a fost dotat cu puterea Duhului Sfânt și a fost ispitit până la extrem fără succes de diavolul. L-am văzut cum a chemat martori deosebiți și apoi a demascat duhul ne curat, care stăpâna un om, și l-a alungat. Puterea lui Dumnezeu și autoritatea Cuvântului erau prezente. O boală deosebit de violentă a fost întâmpinată de mâna Lui și o putere a fost făcută cunoscută – puterea de slujire. Bolile și demonii se dădeau în lături dinaintea acestui Slujitor al binelui în ziua cea rea, care nu căuta mărturia lor ci fața Tatălui Său, și anume în ascuns, în timp ce oamenii dormeau. Chiar dacă predicarea Evangheliei și alungarea demonilor era misiunea Lui principală, totuși inima Lui miloasă și mâna Lui stăteau la dispoziția oricărui strigăt după ajutor. Un exemplu pentru acesta era leprosul, care a venit la El și l-a mărturisit necazul lui. Domnul a subordonat vindecarea făcută de El Legii de curățire levitică și prin aceasta a constrâns pe preoți, tocmai prin această supunere a Sa față de Lege, să recunoască dovada prezenței și puterii Persoanei Sale, care stătea deasupra Legii.

După ce El a petrecut un timp în locuri pustii cu aceia care pe baza reputației Sale, din care cauză El se retrăgea din fața mulțimii, au venit la El, găsim pe Domnul nostru iarăși în Capernaum. Imediat mulțimea oamenilor a împresurat nu numai casa, ci și ușa, ca să audă Cuvântul, pe care El îl rostea. (versetele 1-2). Vai, Capernaum! Nu ai fost tu înălțat până la cer (Matei 11,23)? Nu vei fi tu pogorât până în Locuința morților? Lucrările mari, care au fost făcute în tine, au fost cu putere mai mică decât Cuvântul care te-a atras ca muzica plăcută a unui om, care are o voce frumoasă și știe să cânte bine la un instrument (Ezechiel 33,32). Și cu toate acestea, toate au căzut într-o inimă lipsită de atenție și într-o conștiință nelucrată. Ei nu știau, cu toate că de fapt ar fi trebuit să recunoască, și în curând vor recunoaște, că un Profet, și chiar mai mult decât un profet, era în mijlocul lor.

În timp ce mulțimea poporului asculta numai cu urechile, era și credință, care a perseverat cu toate greutățile existente, și cu succes a adus rugămintea ei înaintea lui Isus. Ce putea să arate mai deznădăjduit decât această situație? Leprosul a putut cel puțin să vină la El, să-L roage și să îngenunche înaintea Lui. Cum putea slăbănogul să pătrundă prin mulțimea care îl despărțea de Mântuitorul? Dacă el însuși nu putea, el putea totuși să fie adus. Și așa s-a întâmplat. Ei au venit și au adus pe slăbănog într-un pat sau pe o targă, purtată de patru oameni. *»Fiindcă nu puteau să ajungă până la El, din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus, și, după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul.«* (versetul 4). „O, Doamne, ce plăcută, ce înviorătoare a fost pentru inima Ta această încredere în Tine, acest apel convingător, chiar dacă a fost fără cuvinte, la dragostea și puterea Ta!” Aceasta era credință, atât în pacient cât și în cei care îl purtau. Și credința primește, acum și întotdeauna, nu numai ce ea cere, ci mult mai mult și mai bun. *»Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: „Copile, păcatele îți sunt iertate.”«* (versetul 5).

Da, aceasta a fost rădăcina răului, mult mai adâncă decât lepra sau paralizia. Păcatul, pe care oamenii îl evaluează așa de puțin, ca pe o simplă zgârietură morală la suprafață. Dar ce a fost păcatul în ochii Aceluia care la cruce a fost făcut păcat? Care prin jertfirea de Sine a îndepărtat păcatul? Plin de dragoste și văzând credința, care l-a căutat și l-a găsit acolo, El a acționat în puterea suverană a harului și a vestit cuvintele minunate: *»Copile, păcatele îți sunt iertate.«* El, Cel care cunoștea pe toți oamenii și nu se încredea în ei (Ioan 2,24), care cunoștea pe Dumnezeu și lucrarea Sa, s-a încredințat credinței. Credința poate să fie slabă, dar ea era de la Dumnezeu. Ochii Lui au recunoscut-o repede și El a binecuvântat-o cu toată dragostea inimii Sale. *»Copile, păcatele îți sunt iertate.«*

Dar și satana a avut adunarea lui acolo. *»Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor: „Cum vorbește Omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?”«* (versetele 6-7). După evaluarea lor proprie ei erau înțelepți. Ei se vedeau ca judecători asupra Legii și asupra Evangheliei, fără să împlinescă pe una și fără să

creadă pe cealaltă. Ei erau răi. Prin faptul că au lepădat pe Hristos și îndurarea Lui, mintea lor mândră desconsidera adevărul binecuvântat al lui Dumnezeu. Îndreptățirea lor de sine mândră batjocorea și ura orice har, a cărui necesitate ei nu au recunoscut-o. O dovadă suficientă despre puterea sfântă, despre puterea lui Dumnezeu în opoziție cu cea a lui satana, și a milei față de oameni a fost dată. Dar ce importanță avea aceasta pentru cărturarii care despicau firul în patru, care erau obișnuiți cu lumea, așa cum era ea, și erau plini de râvnă pentru interesele ei religioase? Acolo era Unul pe pământ, care a vestit unui păcătos nenorocit iertarea păcatelor, care nici măcar nu a căutat iertarea păcatelor! Aceasta era îngrozitor și hulitor în ochii lor, o lezare a drepturilor suverane ale lui Dumnezeu. Nu că ei îngrijeau pentru Dumnezeu sau că iubeau pe om; ei urau pe Isus pentru harul Său. Și dacă cuvintele Sale se vor dovedi adevărate, atunci se va termina cu activitatea lor profesională. Dar nu, nu putea să fie așa! Așa ceva nu s-a auzit de când este lumea. »Cum vorbește Omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?« Aici era deci taina! Ei nu cunoșteau slava lui Isus. Ei au desconsiderat total demnitatea Sa divină. Principiul, pe care ei l-au invocat, era absolut adevărat, dar folosirea lui era o greșeală fatală. Cât de des aceasta este stânca de care se zdrobesc și pier necredincioșii religioși!

Și Domnul le-a dat imediat dovada, cine și ce era El (versetele 8-9); căci El a cunoscut în duhul Său, ce gândeau ei în inimile lor. El i-a acuzat de gânduri ascunse și li s-a adresat cu întrebarea, dacă este mai ușor cu un cuvânt păcatele să fie iertate sau trupul să fie vindecat. Care pretenție era mai ușor de ridicat? Cine, în afară de o Persoană divină sau de posesorul unei puteri divine, putea să afirme una sau alta din acestea? Pentru Dumnezeu ambele erau la fel de ușoare, pentru om ambele erau la fel de imposibile. »Dar, ca să știți«, a spus El referindu-se evident la Psalmul 103,3, »că Fiul Omului are putere (cuvântul în limba greacă înseamnă: atât putere cât și aptitudinea) pe pământ să ierte păcatele, a zis slăbănogului: „*ție îți poruncesc, scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă.*” și îndată, slăbănogul s-a sculat, și-a ridicat patul, și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți, și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: „Niciodată n-am văzut așa ceva!”« (versetele 10-12). Semnele exterioare ale puterii garantau darul harului. Și ambele atestau că El, Cel care vorbea, era Fiul Omului pe pământ.

Putem remarca aici, că Domnul se referă aici la Sine în caracterul dublu al îndurării Sale, pe care Israel potrivit cu Psalmul 103 îl va atribui în viitor lui Iehova. Cu toate acestea El a acționat aici în sens strict nu ca Hristos sau ca Mesia, ci ca »Fiu al Omului«. El obișnuia întotdeauna să vorbească astfel despre Sine. Este titlul naturii Sale umane, și anume atât în lepădarea suferindă cât și în slavă. În această natură a binecuvântat El acum credința; și tot în această natură va judeca El în curând necredința (Ioan 5,27). În felul acesta El a apărut cu lucrările de putere ale veacului viitor pe pământ acea îndurare (Evrei 6,5), care a fost dată sufletului păcătos înaintea lor. Ce mustrare nimicitoare pentru cărturarii care cârteau! Ce mărturie triumfătoare pentru evanghelia harului în Numele lui Isus! Și astăzi Dumnezeu nu se lasă fără mărturie, acolo unde Duhul Său duce inimilor puterea aceluși Nume. Este o mărturie care nu eșuează, dacă sunt ochi, ca s-o vadă. Ea vorbește conștiințelor despre puterea sfântă și libertatea unui om, care mai înainte a fost stricat prin păcat, rușine și nebunie. Păcatul face pe om lipsit de putere și îl acopere cu vină. Isus l-a iertat și a dat viață și putere pentru glorificarea lui Dumnezeu. Și aceasta El a făcut-o ca Fiu al Omului în numele îndurării pentru epava omenească, care s-a plecat înaintea Lui.

Chemarea lui Levi – Marcu 2,13-17

Următoarea scenă după relatarea despre învățătura dată de El pe malul mării (versetul 13) deschide și revelează și mai mult revărsarea harului. Vedem chemarea vameșului Levi sau Matei, așa cum se numește el însuși. Ce pas și ce schimbare! Plecând de la vamă L-a urmat pe

Isus; și în curând, la chemarea celor doisprezece, va deveni un apostol (Marcu 3). Nicio meserie, niciun titlu nu a fost mai rușinos în Israel ca acela al unui vameș. Aceasta era ocazia pentru har, așa cum a dovedit Domnul nostru prin alegerea Sa. Dar aceasta nu era totul; căci atunci când Isus a fost la masă la el, s-a întâmplat că *»mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui; căci erau mulți care mergeau de obicei după El.«* (versetul 15). În ochii fariseilor El nu putea în dragostea Lui dezinteresată să coboare mai mult, numai dacă s-ar fi dus la păgâni; căci păstorii de oi nu erau o urâciune mai mare pentru egipteni (Geneza 46,34) decât erau vameșii pentru cărturari și farisei. De aceea, când L-au văzut mâncând cu acest ticălos, au zis ucenicilor Săi (și nu lui Isus; căci în inima lor era numai mândrie și răutate): *»De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?«* (versetul 16). Dar aceste eforturi, de a-L discredită înaintea adeptilor Lui și în felul acesta să-i emoționeze, a oferit Domnului ocazia să arate exprimarea harului Său mare și tot mai mult crescând și totodată mândria auto-distrugătoare a dușmanilor Săi și ai adeptilor lor. *»Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”«* (versetul 17). Ce drept aveau ei să-și dea cu părerea, ce avea El de dat?

Despre post – Marcu 2,18-22

În întâmplarea următoare se adresează lui Isus un duh asemănător de rea-credință și de reavoință, care a pus în încurcătură și pe ucenicii lui Ioan, din cauza ucenicilor lui Isus (versetul 18); căci ucenicii lui Ioan și ai fariseilor posteau în mod obișnuit. Și acum au venit la Isus și au întrebat, de ce ucenicii Lui nu postesc. Însă Învățătorul lor le-a luat apărarea și a arătat, că ucenicii în slăbiciunea lor erau călăuziți de o înțelepciune, care depășea înțelepciunea ucenicilor lui Ioan. Ce sens avea să postești în prezența Mirelui? Era potrivit aceasta? Ioan Botezătorul a vestit de fapt ceva mai bun (compară cu Ioan 3,29). Dar fariseismul desconsidera pe Isus și nu avea inimă pentru bucuria prezenței Sale. Toți trebuie să învețe, că vor veni zile, când El va fi luat de la ei; atunci ei trebuie să postească.

În realitate toată această scenă arăta acelora care aveau urechi de auzit, marea schimbare a perioadelor de timp, care urma să aibă loc, și adevărul, că prezența lui Mesia era temporară. Chemarea pe care El a făcut-o lui Levi și mâncatul și băutul împreună cu vameșii nu era un indiciu ascuns, că poporul Israel ca atare era pierdut. Bucuria ucenicilor cu privire la șederea Lui scurtă aici, înainte ca El să fie luat, arată clar catastrofa neașteptată, care amenința. Aparent era catastrofa Sa, în realitate însă era a lor. Versetele următoare, 21 și 22, confirmă caracterul nou al căilor lui Dumnezeu în această schimbare radicală și incompatibilitatea acestor căi cu Iudaismul. Nici forma lor vizibilă și nici puterea lor lăuntrică nu puteau fi amestecate cu lucrurile vechi. Împărăția lui Dumnezeu nu a apărut în cuvinte, ci în putere și avea nevoie de un mediu nou și corespunzător, ca să lucreze în el. Acolo unde lucrează energia Duhului Sfânt, formele legaliste își dovedesc numai slăbiciunea lor. Hainele iudaice uzate și burdufurile vechi dispar. Vinul nou are nevoie de burdufuri noi. Creștinismul în principiul său și în practica sa este o desfășurare nouă și deplină a binecuvântării divine. Nu este vorba de a cârpi ce este vechi, ci de a primi ce este nou.

Întâmplarea din prima zi de Sabat este relatată aici, deoarece ea a avut loc realmente în acest timp; căci noi trebuie să păstrăm permanent în memorie, că Marcu urmărește firul istoriei. Domnul nostru a anunțat ruperea cu Iudaismul, care urma să aibă loc în curând, și introducerea caracterului nou și a puterii noi a Împărăției lui Dumnezeu. Acesta este întotdeauna un adevăr important, dar el era deosebit de serios pentru Israel. Ce poate să pună în încurcătură mai mult pe o persoană temătoare de Dumnezeu, decât gândul că Dumnezeu Își schimbă părerea? Ce greutate poate fi mai mare decât ideea, că Dumnezeu, ca să zicem așa, ar putea să revoce și să ia înapoi ceea ce El a stabilit mai înainte? Gândesc că este nevoie de mare tact, când avem a face cu suflete care în privința aceasta arată multă râvnă evlavioasă,

chiar și atunci când ele sunt neștiutoare și nu sunt fără prejudecăți. Era un fapt evident, că ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru un anumit scop în Israel, niciodată nu a reflectat toate gândurile Lui. În persoana lui Hristos strălucea adevărul veșnic și a străpuns norii Iudaismului. El este acum înfăptuit prin acțiunea Duhului în experiența și credința copiilor lui Dumnezeu.

Spus cu un cuvânt, niciodată nu a fost intenția lui Dumnezeu să Se arate pe Sine și toate gândurile Sale în legătură cu Iudaismul și nu cu Biserica (Adunarea). Creștinismul și nu Iudaismul este expresia gândurilor lui Dumnezeu. Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1,15); și creștinismul este rezultatul actual, practic. Creștinismul este aplicarea vieții, a gândurilor și a sentimentelor lui Hristos la inima și umblarea acelor care au fost aduși la Dumnezeu. El a fost întemeiat pe lucrarea Sa și corespunde locului său din cer prin coborârea Duhului Sfânt trimis din cer. În timpul întregii perioade a sistemului iudaic, și chiar mai înainte, au fost suflete, care au așteptat pe Hristos. Și singurele persoane, care au onorat vreodată pe Dumnezeu în sistemul Iudaic, au fost aceia care prin credință au stat deasupra acestui sistem. Numai aceia, care au așteptat pe Mesia, au umblat fără vină în prescripțiile diferite ale Legii. Această așteptare, făcută cunoscut prin Duhul lui Dumnezeu, i-a înălțat peste gândurile pământești și peste dorințele josnice și egoismul naturii umane. Ea i-a înălțat peste ei înșiși, dacă putem să spunem așa, precum și peste concetățenii lor; căci în Hristos este totdeauna putere divină. Și cu toate că aceasta s-a desfășurat pe deplin abia după ce a venit Hristos, existau totuși indicii despre aceasta; căci și în viața naturală se vede crepusculul și fâșii de nori înainte de răsăritul soarelui, care vestesc ziua care va veni. Tot așa au fost în Israel din aceia care prin credința în Hristos au privit peste umbrele trecătoare simple, care întâmpinau și satisfăceau religiozitatea naturii. Numai aceștia din urmă au onorat pe Dumnezeu în prescripțiile exterioare ale Legii.

Același principiu este valabil și astăzi, ca întotdeauna, însă acum într-o măsură deplină; căci nimic nu este mai sigur decât că dreptatea Legii se va împlini în noi, sfinții lui Dumnezeu, în creștini (Romani 8,4). Dar cum va fi ea împlinită? Niciodată prin eforturile de a împlini Legea! În felul acesta nu a fost niciodată împlinită, căci este imposibil să fie împlinită în felul acesta. Așa după cum știm, cei mai mari și mai înverșunați dușmani ai Domnului Isus au fost aceia care erau plini de râvnă pentru Lege. Mândria carnală cu privire la Lege i-a orbit până la înșelăciunea, că Domnul nostru binecuvântat nu a onorat suficient Legea. Putem să recunoaștem ușor, că apostolul Pavel a fost expus aceleiași acuzații. Și Ștefan a fost omorât cu pietre din cauza acestei rătăcirii agitate și fatale. De aceea putem prezenta ca un principiu, că oamenii care pun rânduielele sau regulile exterioare ale lui Dumnezeu în locul lui Dumnezeu sau al lui Hristos, nu vor împlini niciodată Legea. Ștefan a spus iudeilor, că ei au primit Legea dată prin îngeri și nu au împlinit-o (Faptele Apostolilor 7,53). Aceștia au fost oamenii, care și-au ridicat cel mai tare vocea pentru Lege împotriva acelor care au onorat cu adevărat pe Dumnezeu prin Lege și prin credința în Mesia.

Ia credincioșii ca exemplu! Eu nu spun: în orice împrejurare. Căci există pericolul – este trist să spunem – ca natura noastră proprie să lucreze. Și această natură nici nu crede în Isus, și nici nu împlinește Legea. Ea este caracterizată prin aceea, că ea încalcă Legea și tăgăduiește pe Hristos. Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Romani 8,7); și natura omenească, când merge pe propriul ei drum, dezonoarează întotdeauna pe Dumnezeu. Și atunci când credinciosul s-a predat naturii lui stricate, el nu este potrivit să fie exemplu. Dar ia-l în starea, în care se poate vorbi cu adevărat despre un credincios, și anume la practicarea credinței lui și la desfășurarea vieții noi, pe care i-a dat-o harul lui Dumnezeu. Și care este caracterul acestei vieți? Ea atârână de Dumnezeu, se bucură de Cuvântul Său, iubește voia Sa și este atrasă de tot ce Îl revelează pe El. Totul dovedește, că credinciosul iubește pe Dumnezeu cu inima și cu sufletul său, și anume, mai mult ca pe sine însuși. Căci el se urăște pe sine însuși și este gata, în măsura în care credința este activă, să recunoască nebunia lui și eșecul

lui frecvent și dăunător. Pe lângă aceasta caută să îndreptățească pe Dumnezeu și să se lege de El și se bucură să-L facă cunoscut.

Cum se face aceasta? Este acel principiu divin al vieții, energia Duhului lui Dumnezeu, care lucrează în omul nou. El se bucură de tot ce vine de la Dumnezeu și Îl revelează. Este profesarea naturii noi, care am primit-o de la Dumnezeu. În afară de aceasta credinciosul umblă, în măsura în care are pe Hristos înaintea sufletului său, în Duhul Sfânt potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dacă Hristos nu stă înaintea lui, este ca și cum el nu ar avea natura nouă. Viața este într-adevăr prezentă; dar numai Hristos o menține, o revelează și o face să se dezvolte. Numai El îi arată ce are de făcut și care este raza lui de acțiune. Inima credinciosului se îndreaptă spre păcătosul sărman, suferind, vinovat. Carnea urăște și desconsideră sau este indiferentă. Natura nouă merge însă sub puterea Duhului cu milă și cu dorința de binecuvântare a altora. Și aici vedem din nou dragoste. Și în felul acesta avem cele două principii morale mari, dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de oameni (Luca 10,27). Numai credinciosul umblă în ele. Când Hristos stă înaintea ochilor lui, el îi are pe aceștia în inimă; și Duhul Sfânt îl întărește, ca să umble așa cum se cuvine. În felul acesta dreptatea Legii este împlinită în aceia care umblă potrivit îndemnurilor Duhului (Romani 8,4). Duhul lui Dumnezeu se preocupă să arate, că Legea este împlinită în aceia care umblă potrivit îndemnurilor Duhului și nu în cei care intervin numai în favoarea Legii.

Ia pe Iudeu, căruia i-a fost dată Legea! Arată el cu adevărat dragoste? Eu nu spun că între ei nu au existat oameni sinceri, umpluți cu bunătate naturală. Acum este vorba de desfășurarea unei dragoste active față de Dumnezeu și față de oameni. În cazul când oamenii au numai Legea înaintea ochilor, ce se întâmplă atunci? Iudeul este exemplul cel mai bun și dovada că firea pământească (carnea) nu folosește la nimic. El se îngrijește numai de interesele proprii în această lume, este pretutindeni pe un loc de cinste, iubește banii, etc. După natura noastră, noi toți suntem înclinați să fim vinovați de o astfel de comportare. Fără îndoială aceasta este valabil în mod deosebit pentru israeliții nemântuiți sau pentru creștinii cu numele, în care nu lucrează Duhul Sfânt. Dacă Hristos nu a stat, respectiv nu stă, înaintea inimii ca subiect al speranței, înainte de venirea Sa, sau acum, când a venit, ca subiect al credinței, nu există nicio realitate spirituală. Nu poate să existe, deoarece carnea (firea pământească) este caracterizată prin falsitate și ură. Dacă un om nu a primit o natură nouă, diferită de propria natură și mai înaltă decât ea, în el nu se găsește niciodată adevărata dragoste, aceasta fiind dragostea divină.

Singurul mijloc pentru împlinirea Legii constă în a avea pe Hristos înaintea noastră, și peste noi, și anume ca parte a noastră prin credință. De aceea Enoh și Noe, precum și patriarhii Avraam, Isaac și Iacov, care niciodată nu au auzit de Lege, au ascultat de Dumnezeu și au fost plăcuți înaintea Lui. Nu erau ei oameni sfinți și evlavioși? Cu siguranță! Ce i-a făcut să devină așa? Credința în sămânța femeii, în Fiul făgăduit, în Mesia! Când după aceea a fost dată Legea – ce a făcut pe Moise și Aaron să devină sfinții Domnului? Legea? Niciodată! Era Hristos. Ei Îl aveau stând înaintea sufletului lor. Aceasta nu înseamnă, că Legea lui Dumnezeu nu a fost onorată. Dar acei oameni aveau capacitatea, să se bucure de exprimarea gândurilor lui Dumnezeu – oricare ar fi fost ele. Aceasta era o urmare a așteptării lor a făgăduinței binecuvântate a lui Dumnezeu cu privire la Eliberatorul care va veni, ruda care răscumpără (Levitic 25,25), și credința în El. Și acum El a venit. Ceea ce ne-a eliberat de mânia lui Dumnezeu, ne eliberează și de relațiile cu lucrurile care stau înaintea sufletelor noastre, practic de eul nostru și de lume, de stricăciune și de faptele violente de orice natură. Când Hristos este uitat de un credincios – care sunt atunci urmările? El arată mândria, înfumurarea, nebunia și răutatea omului vechi. Desigur aceasta nu este ceea ce îl caracterizează ca credincios, ci cei îi aparține ca om înainte de a crede. Dacă Hristos nu este singurul drapel și singurul subiect care umple inima și ochiul lăuntric, atunci se permite eului să iese în evidență și să arate culorile lui urâte.